

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/446/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7014897593
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7014897593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Vsi č.k. 9C/93/2012-103 zo dňa 24.01.2014 a odvolaní žalobcu proti uzneseniu č.k. 9C/93/2012-20 zo dňa 19.11.2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 9C/93/2012-20 zo dňa 09.11.2012.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Žalovanému náhradu trov konania súd prvého stupňa nepriznal.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 9C/93/2012-7 zo dňa 09.10.2012 boli veci pod sp. zn. 9C/93/2012, 9C/103/2012, 9C/108/2012, 9C/114/2012, 9C/118/2012, 9C/129/2012, 9C/131/2012, 9C/141/2012, 9C/151/2012, 9C/157/2012, 9C/169/2012, 9C/176/2012, 9C/187/2012, 9C/194/2012, 9C/198/2012, 9C/220/2012, 9C/231/2012, 9C/255/2012, 9C/271/2012, 9C/273/2012, 9C/303/2012, 9C/305/2012, 9C/313/2012 spojené na spoločné konanie tak, že spoločné konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 9C/93/2012. Žalovaný

v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázal na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaným prietahom v konaní poukázal na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Súd prvého stupňa sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi v oboznámených exekučných veciach 8Er/303/2010, 8Er/533/2010, 8Er/288/2009, 8Er/67/2003, 8Er/181/2003, 8Er/498/2010, 8Er/926/2009, 8Er/521/2009, 8Er/422/2009, 8Er/174/2004, 8Er/21/2003, 8Er/852/2009, 8Er 141/2009, 8Er/100/2009, 8Er/140/2009, 8Er/520/2011, 8Er/155/2011, 8Er/5/2010, 8Er/941/2009, 8Er/976/2009, 8Er/2/2004, 8Er/441/2010 a 8Er/661/2009 boli rozhodcovské rozsudky stáleho rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy, uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods.1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Rovnako sa vysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania nároku žalobcu žalovanou a dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/103/2012, 9C/129/2012, 9C/131/2012, 9C/141/2012, 9C/169/2012, 9C/198/2012, 9C/220/2012 a 9C/231/2012 (žaloby označené žalobcom ako ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/93/2012, 9C/176/2012, 9C/271/2012, 9C/273/2012, 9C/305/2012 a 9C/313/2012 (žaloby označené žalobcom ako NZP) v nerozhodnutí o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie právnomu zástupcovi žalobcu v exekučných veciach, keďže až vtedy sa mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Žalobné návrhy boli žalobcom na tunajšom súde podané dňa 27.09.2012 vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 9Co/108/2012, 9C/187/2012, 9C/194/2012 a 9C/255/2012 (žaloby označené žalobcom ako NP), v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, v dvoch prípadoch bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané až v roku 2010, ďalšie v októbri 2009 a teda nemôže ísť o premlčaný nárok. V konaniach sp. zn. 9C/114/2012, 9C/118/2012, 9C/151/2012, 9C/157/2012 a 9C/303/2012 (žaloby označené žalobcom ako ZE), v ktorých žalobca namietal neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora. Vo všetkých uvedených veciach súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol v mesiaci január, resp. február 2011, teda aj v týchto prípadoch bol žalobný návrh podaný včas.

Právne súd prvého stupňa posudzoval vec podľa ust. §§ 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a § 45 zákona č. 244 /2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/103/2012, 9C/129/2012, 9C/131/2012, 9C/141/2012, 9C/169/2012, 9C/198/2012, 9C/220/2012 a 9C/231/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmal skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam súd prvého stupňa mal preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu a vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv alebo na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných súdov. Súd prvého stupňa poukazujúc na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. akcentoval na to, že v daných prípadoch exekučný súd

je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Preto dospel súd prvého stupňa k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, mal súd prvého stupňa za preukázané, že ani jedno rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Skutočnosť, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote uviedol žalobca ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/93/2012, 9C/176/2012, 9C/271/2012, 9C/273/2012, 9C/305/2012 a 9C/313/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam mal súd prvého stupňa za preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora a udelenia poverenia tunajšiemu súdu. V prípade exekučného konania sp. zn. 8Er/303/2010 (9C/93/2012) žiadosť súdneho exekútora bola podaná dňa 10.05.2010, rozhodnuté bolo dňa 12.08.2010, v konaní sp. zn. 8Er/141/2009 (9C/176/2012) žiadosť podaná dňa 20.03.2009, rozhodnuté dňa 26.11.2009, v konaní sp. zn. 8Er/941/2009 (9C/271/2012) žiadosť bola podaná dňa 18.12.2009, rozhodnuté bolo dňa 10.02.2010, v exekučnom konaní sp. zn. 8Er/976/2009 (9C/273/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 28.12.2009, rozhodnuté bolo dňa 10.02.2010, v exekučnom konaní sp. zn. 8Er/441/2010 (9C/305/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 16.07.2010, rozhodnuté bolo dňa 06.09.2010 a v konaní sp. zn. 8Er/661/2009 (9C/313/2012) žiadosť doručená dňa 14.10.2009, rozhodnuté dňa 10.01.2010. Vo všetkých uvedených exekučných konaniach však súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady od oprávneného, ktoré museli byť súdom aj urgované a ktorých vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Súd prvého stupňa zdôraznil tiež tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde bolo potrebné, aby sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu pred rozhodnutím zaoberal aj zmluvami o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Uvedené bolo potrebné posúdiť aj podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa ust. Obč. zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Súd prvého stupňa poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 476/2012 v zmysle ktorého, nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovali priesťahy v daných exekučných konaniach, a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu prvého stupňa v uvedených veciach. Podľa oboznámených Spr spisov č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a to odpovedí na sťažnosti žalobcu na priesťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V neposlednom rade súd prvého stupňa poukázal aj na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Okresný súd nemá právomoc konštatovať priesťahy v súdnom ani v exekučnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii priesťahov v daných exekučných veciach a neprávomoc Okresného súdu Spišská Nová Ves na rozhodnutie

o prieťahoch, mal súd prvého stupňa, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol. Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/108/2012, 9C/187/2012, 9C/194/2012 a 9C/255/2012, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, z oboznámeného exekučného spisu sp. zn. 8Er/288/2009 (9C/108/2012) mal súd prvého stupňa za preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 25.05.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 12.10.2009. V exekučnom konaní sp. zn. 8Er/100/2009 (9C/187/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 09.03.2009, poverenie v tomto konaní vydané nebolo, žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, v konaní sp.zn. 8Er/140/2010 (9C/194/2012) žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 20.03.2009, poverenie bolo vydané dňa 12.10.2009 a v exekučnom konaní sp. zn. 8Er/5/2010 (9C/255/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená tunajšiemu súdu dňa 11.01.2010 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 10.02.2010. V uvedených konaniach poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané až potom, čo súd opakovane vyzýval súdneho exekútora resp. oprávneného na predloženie listín potrebných k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vo všetkých prípadoch správy boli žiadané v 15-dňovej lehote po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tieto boli nevyhnutné na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora za účelom posúdenia exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V ďalšom súd prvého stupňa poukázal na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Pokiaľ sa týka sťažností podaných žalobcom na prieťahy v exekučných konaniach zo dňa 30.08.2010, 23.11.2010 a 25.05.2011, ako už bolo uvedené podľa oboznámených Spr. spisov všetky sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom boli považované za neopodstatnené. Vo veciach pôvodne vedených pod č. pod sp. zn. 9C/114/2012, 9C/118/2012, 9C/151/2012, 9C/157/2012 a 9C/303/2012, k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámených exekučných spisov č. 8Er/67/2003 (9C/114/2012), 8Er/ 181/2003 (9C/118/2012), 8Er/174/2004 (9C/151/2012), 8Er/21/2003 (9C/157/2012) a 8Er/2/2004 (9C/303/2012) bolo súdom prvého stupňa zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote, boli exekučným súdom zaslané pôvodnému exekútorovi žiadosti na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Následne po obdržaní exekučných spisov a vyčíslení trov exekúcie bolo o návrhoch na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté. V ďalšom súd taktiež poukazoval na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Súd prvého stupňa preto konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy súd napriek uvedenému konštatuje, že zo strany žalobcu výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie a teda v tomto smere taktiež neunesol dôkazné bremeno. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení uplatnil, avšak trovy nevyčísľil v stanovenej lehote podľa § 151 ods.2 O.s.p. a zo spisu výška trov náhrady trov konania nevyplýva, preto súd prvého stupňa náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods.2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods.1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods.2 písm. c/ a f/ O.s.p. a navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného v žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej, navyše vo vyjadrení k žalobe vzniesol žalovaný námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať, žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov

a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Ďalej namietal, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie k navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom, v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a ak zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musel vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Žalobca ďalej namietal, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že okrem dôvodov označených v žalobe je rozhodnutie krajského súdu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň žalobca upozornil že jeho právny názor vyslovil Krajský súd v Trnave v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012 sp. zn. 11NcC/46/2012-24 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta. Názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu podľa odvolateľa neobstojí, a preto žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Preto nebolo a nie je prípustné podľa odvolateľa, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným za danej procesnej situácie. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je podľa odvolateľa nepochybné, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Okresný súd Spišská Nová Ves bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Konajúci súd sa preto mal vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods.2 O.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods.1, 3 O.s.p. a z hľadísk uvedených odvolacích dôvodov (§ 205 ods.2 písm. a/, c/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods.1 a 3 O.s.p..

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods.1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca nesprávne v odvolaní uvádza, že vyjadrenie žalovaného mu nebolo doručené, lebo odvolací súd z obsahu spisu zistil, že vyjadrenie žalovaného z č.l. 32 až 46 spisu bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 19.02.2013.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, odvolací súd udáva, že v prejednávanej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 24.01.2014, na ktoré sa nedostavili predvolaní účastníci konania ani právny zástupca žalobcu, u ktorých bolo doručenie predvolania riadne vykázané. Žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil mailovým podaním zo dňa 17.01.2014 (predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 19.12.2013). Žalobca ani jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, ani svoju neúčast' neospravedlnili (žalobcovi bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 19.12.2013 a právnemu zástupcovi žalobcu 02.01.2014).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je navyše preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 24.01.2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods.2 O.s.p.. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods.1 O.s.p. ich prečítaním (č.l. 100 až 101 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemá možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je preto námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný.

Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsahnutými v exekučných spisoch, ako aj Spr spisoch 22/2010, 34/2010 a 12/2011 a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods.2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods.1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach 2NcC/48/2012-15 zo dňa 22.10.2012.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods.2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktorého hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní neoznačil dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, preto ani tento tvrdý dovolací dôvod nie je daný.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v

zmysle zák. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených na tomto súde pod sp. zn. 8Er/533/2010, 8Er/288/2009, 8Er/67/2003, 8Er/181/2003, 8Er/498/2010, 8Er/926/2009, 8Er/521/2009, 8Er/422/2009, 8Er 174/2004, 8Er/21/2003, 8Er/852/2009, 8Er/141/2009, 8Er/100/2009, 8Er/140/2009, 8Er/520/2011, 8Er/155/2011, 8Er/5/2010, 8Er/976/2009, 8Er/2/2004, 8Er/441/2010, 8Er/661/2009, prípadne nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods.2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a je preto nenáležitá námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcov nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky týkajúce sa tejto otázky. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody, či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1 O.s.p., vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto súd žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 19.11.2012 č.k. 9C/93/2012-20 uložil žalobcovi zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 1.518,- eur (66,- eur x 23 spojených vecí) podľa položky č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že ak poplatok v určenej lehote žalobca nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca, pretože ho vníma ako neopodstatnené, t.j. bez právneho významu.

Na zdôvodnenie svojho odvolania uviedol, že:

1/ Žalobca nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ustanovenia § 15a ods. 1 O.s.p., preto je spoplatňovanie fiktívneho návrhu bezpredmetné.

Podanie žalobcu, ktorú okresný súd posúdil ako námietku zaujatosti neobsahuje obligatórne náležitosti predpísané ust. § 15a ods. 3 O.s.p., t.j. námietku zaujatosti. Teda súd po obsahovej stránke nemohol podanie žalobcu vyhodnotiť ako námietku zaujatosti.

2/ Žalobca v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Okresný súd Rožňava má preto postupovať zákonným spôsobom a podľa ustanovenia § 12 ods. 1 O.s.p. v spojení s

ustanovením § 12 ods. 3 O.s.p. požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa. Vo veci nejde o vhodnosť, ale nutnosť. Vec musí byť prikázaná inému súdu preto, aby konanie bolo spravodlivé a vo veci samej rozhodoval nestranný zákonný sudca.

3/ Poznamenal, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyvodzuje, že tvrdenie účastníka konania, podľa ktorého v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti, a to z objektívneho pohľadu (II. ÚS 331/09).

4/ Ak by aj súd mal za to, že vo veci je nutné uhradiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti, žalobcovi nie je možné uložiť povinnosť platiť súdne poplatky. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch je súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatkov oslobodené. Rovnako sa to týka poplatkov za podané návrhy vo veci samej, znalecké dokazovanie, či návrhy na vylúčenie sudcov. V zmysle citovaného ustanovenia žalobca v konaní súdne poplatky neplatí.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, voči ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 09.10.2012 č.k. 9C/93/2012 -8 spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 9C/93/2012, 9C/103/2012, 9C/108/2012, 9C/114/2012, 9C/118/2012, 9C/129/2012, 9C/131/2012, 9C/141/2012, 9C/151/2012, 9C/157/2012, 9C/169/2012, 9C/176/2012, 9C/187/2012, 9C/194/2012, 9C/198/2012, 9C/220/2012, 9C/231/2012, 9C/255/2012, 9C/271/2012, 9C/273/2012, 9C/303/2012, 9C/305/2012, 9C/313/2012 s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp. zn. 9C/93/2012.

Následne bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach dňa 12.10.2012 na rozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom, o ktorej Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením 2NcC/48/2012 - 15 zo dňa 22.10.2012 tak, že sudkyňa JUDr. Stanislava Semanová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci sp.zn. 9C/93/2012 vedenej na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. v znení platnom do 30. septembra 2012, od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Zákom č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bolo s účinnosťou od 1. októbra 2012, vypustené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. Podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. októbra 2012, uvedených v ustanovení § 18ca zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Odvolací súd konštatuje, že z obsahu podaných žalôb je možné jednoznačne vyvodiť aj námietku zaujatosti vznesenú proti sudcom Okresného súdu Trebišov, preto je správny aj následný postup súdu prvého stupňa pri vyrubení súdneho poplatku za námietku zaujatosti.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že v danom prípade súd konal napriek tomu, že nebola podaná námietka zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p., odvolací súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení z 11. marca 2013, č. k. 3Cdo/102/2013, že v prípade osobitného finančno-právneho (poplatkového) vzťahu medzi poplatníkom a štátom nie je úlohou súdu prerokovať určitú vec žalobcu a žalovaného, ale posúdiť, či nastala skutočnosť, s ktorou je zo zákona (ex lege) spojený vznik povinnosti poplatníka zaplatiť súdny poplatok. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje, a preto za správne považuje aj posúdenie danej otázky súdom prvého stupňa, ktorý žalobcovi súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti vyrubil.

K argumentu žalobcu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR vyslovené vo viacerých rozhodnutiach, napríklad v uznesení z 31. mája 2010, sp.zn. 3Nc/14/2010, že dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo; nadväzujúc na tento názor Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení z 11. marca 2013, č. k. 3Cdo/102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje, preto odvoláciu námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu pod bodom 4) odvolania, odvolací súd poukazuje na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení z 30. marca 2011, sp. zn. II. ÚS 124/2011, podľa ktorého vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., sa nevzťahuje aj na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka. Od povinnosti zaplatiť tento poplatok možno oslobodiť účastníka iba postupom podľa § 138 O.s.p. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 zákona č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje iba na súdny poplatok za návrh (§ 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), za odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (§ 4 ods. 3 zákona č. 71/1992), pričom týmto názorom sa odvolací súd cíti byť viazaný, a aj preto považuje rozhodnutie súdu prvého za správne a zákonné.

Aj keď žalobca osobitne nenamietal výšku poplatku, pre úplnosť dôvodov odvolací súd poukazuje na to, že uznesením súdu prvého stupňa z 09. októbra 2012 č.k. 9C/93/2012-8 bolo spojených na spoločné konanie 23 vecí tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí. Námietka zaujatosti bola vznesená v žalobnom návrhu v každej veci osobitne. Súd prvého stupňa preto správne vyrubil súdny poplatok za každú podanú námietku zaujatosti, spolu vo výške 1.518,- eur.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.